

Arrest

nr. 224 766 van 9 augustus 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 mei 2018 tot afgifte een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van 25 mei 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. 204 796 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 mei 2018, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier

Gelet op de beschikking van 3 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2019.

Gelet op het arrest nr. nr. 218 048 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 maart 2019, waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van donderdag 4 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 mei 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hoofde van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Mevrouw, die verklaart te heten;
naam: J.
voornaam: L.
geboortedatum: 13.11.1987
geboorteplaats: S. K.
nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie van PZ Deinze-Zulte op 24/05/2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van haar arrestatie.

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Ze kreeg reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar betekend werd op 05/04/2018. Zij gaf hieraan geen gevolg.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene diende twee verzoeken tot internationale bescherming in, namelijk op 16/08/2011 en op 12/05/2014. Het CGVS weigerde het eerste verzoek en besloot om het tweede verzoek niet in overweging te nemen. Betrokkene ging in beroep tegen de eerste beslissing. De RVV verwierp echter dit beroep. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou haar gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende op 09/11/2017 een aanvraag tot regularisatie in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 in. DVZ verwierp deze aanvraag op 23/03/2018. Zij nam kennis van de beslissing en van het eraan gekoppelde bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten op 05/04/2018.

Betrokkene werd bovendien door de stad Deinze op 05/04/2018 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene verklaart bij haar arrestatie op 24/05/2018 dat zij een partner heeft in België. Zij woont samen met F. A. (°06/07/1980 - OV ...) die beschikt over een geldige B- kaart. Zij zouden sinds 2 jaar een relatie hebben en al een jaar feitelijk samenwonen. Echter, het feit dat betrokkene samenwoont met een derdelander die een verblijfsrecht heeft bekomen opent op zich geen recht op verblijf. Betrokkene dient de geijkte procedure te volgen, namelijk vanuit het land van herkomst bij de Belgische vertegenwoordiging een machtiging aan te vragen om op legale wijze naar België te komen. Bovendien staat het de heer F. vrij om betrokkene achterna te reizen naar het land van herkomst om daar de relatie verder te zetten. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd, zij kan hiervan de opheffing vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om haar partner in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via moderne communicatiemiddelen. Betrokkene zou als sinds 2011 in België verblijven, ze leerde Frans, volgde een opleiding en ontwikkelde een netwerk van sociale contacten. Toch, langdurig verblijf opent geen recht op verblijf. Mogelijk is er sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch bracht betrokkene haar verblijf in de illegaliteit door. De overheid mengt zich bijgevolg niet in het familiale en privéleven van betrokkene wanneer zij een beslissing tot verwijdering neemt ten aanzien van betrokkene. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit weegt op tegen het belang van betrokkene om haar familiale leven en privéleven op Belgische bodem verder te zetten. Zij bracht het grootste deel van haar leven door in Tanzania, ze spreekt nog de landstaal en heeft er mogelijk nog familie/vrienden of familie wonen. Het ontwikkelen van een nieuw privéleven op Tanzaniaanse bodem zal waarschijnlijk niet zo moeilijk zijn. In deze zin is er geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

In overstaande paragrafen toonden wij evenzeer aan dat er geen inbreuk is op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zowel de medische aspecten als het familiale/gezinsleven van betrokkene namen wij immers onder de loep. Met het hoger belang van het kind dienen wij geen rekening te houden aangezien er geen sprake is van minderjarige kinderen in het dossier.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie van PZ Deinze-Zulte op 24/05/2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Ze kreeg reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar betekend werd op 05/04/2018. Zij gaf hieraan geen gevolg.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt; gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene werd gehoord op 24/05/2018 door de politie van PZ Deinze-Zulte en verklaart bij hierbij dat zij niet terug wil naar het land van herkomst (zijnde Tanzania) omdat ze besnijdenis vreest. Haar familie zou haar bovendien willen uithuwelijken.

Ze is bang voor haar familie. De elementen die zij aanhaald werden uitvoerig onderzocht door het CGVS bij haar eerste 2 asielaanvraag. Het CGVS besloot dat 'meerdere elementen de geloofwaardigheid van (haar) verhaal ernstig in vraag stellen' (CGVS, 24/10/2013 p.2, vrije vertaling). Betrokkene brengt bij haar verklaring aan de politie geen nieuwe elementen aan of verdere details die een nieuw onderzoek in het licht van artikel 3 door het CGVS zouden rechtvaardigen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om töt een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in TANZANIA een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart verder dat zij lijdt aan stress. Het is niet duidelijk in welke zin dit een terugleiding naar Tanzania in de weg zou staan. Zij brengt geen medische attesten aan waaruit zou blijken dat de stress haar zou verhinderen om te reizen of om terug te keren naar Tanzania. Zij startte ook geen procedure tot medische regularisatie op.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Tot slotte, eenmaal in het centrum zal een centrumarts beoordelen of zij kan vastgehouden worden en of zij 'fit- to-fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

1.2. Diezelfde dag legt de gemachtigde ook een inreisverbod voor de duur van drie jaar op aan verzoekster. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1>:

Naam : J.

voornaam : L.

geboortedatum : 13.11.1987

geboorteplaats : S. K.

nationaliteit : Tanzania (Verenigde Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25/05/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Ze kreeg reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar betekend werd op 05/04/2018. Zij gaf hieraan geen gevolg.

Om deze reden kan geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan.

Betrokkene werd nochtans door de stad Deinze op 05/04/2018 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene vroeg tweemaal asiel aan in België en startte een procedure tot regularisatie op;

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig haar die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan DRIE jaar.

Bij haar aanhouding op 24/05/2018 wordt betrokkene door de politie van PZ Deinze-Zulte gehoord. Zij verklaart dat zij een vriend heeft. Betrokkene woont samen met haar partner F. A. (°06/07/1980 - OV ...) die beschikt over een geldige B- kaart. Zij zouden sinds 2 jaar een relatie hebben en al een jaar feitelijk samenwonen. Echter, het feit dat betrokkene samenwoont met een derdelander die een verblijfsrecht heeft bekomen opent op zich geen recht op verblijf. Betrokkene dient de geijkte procedure te volgen, namelijk vanuit het land van herkomst bij de Belgische vertegenwoordiging een machtiging aan te vragen om op legale wijze naar België te komen. Bovendien staat het de heer F. vrij om betrokkene achterna te reizen naar het land van herkomst om daar de relatie verder te zetten. Betrokkene kan de opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om haar partner in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via moderne communicatiemiddelen. Betrokkene zou als sinds 2011 in België verblijven, ze leerde Frans, volgde een opleiding en ontwikkelde een netwerk van sociale contacten. Toch, langdurig verblijf opent geen recht op verblijf. Mogelijk is er sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch bracht betrokkene haar verblijf in de illegaliteit door. De overheid mengt zich bijgevolg niet in het familiale en privéleven van betrokkene wanneer zij een beslissing tot verwijdering neemt ten aanzien van betrokkene. Dit geldt ook voor deze beslissing om een inreisverbod op te leggen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit weegt bovendien op tegen het belang van betrokkene om haar familiale leven en privéleven op Belgische bodem verder te zetten. Zij bracht het grootste deel van haar leven door in Tanzania, ze spreekt nog de landstaal en heeft er mogelijk nog familie/vrienden of familie wonen. Het ontwikkelen van een nieuw privéleven op Tanzaniaanse bodem zal waarschijnlijk niet zo moeilijk zijn. In deze zin is er evenmin een inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

In overstaande paragrafen toonden wij evenzeer aan dat er geen inbreuk is op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zowel de medische aspecten als het familiale/gezinsleven van betrokkene namen wij immers onder de loep. Met het hoger belang van het kind dienen wij geen rekening te houden aangezien er geen sprake is van minderjarige kinderen in het dossier"

1.3. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoekster tegen de voormelde beslissingen had ingediend, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 204 796 van 31 mei 2018.

2. Ontvankelijkheid

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, het onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Overigens blijkt verzoekster inmiddels vrijgesteld. De middelen, in zoverre zij betrekking hebben op haar vasthouding en terugleiding, kunnen dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de rechten van verdediging, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het hoorrecht, van de billijkheid, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, en van de motiveringsplicht juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster verwijt de verwerende partij ook machtsmisbruik, rechtsmisbruik en een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Overwegende dat overeenkomstig het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen alle administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Bovenstaande artikelen eisen een motiveringsplicht waarbij een motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier; Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Het redelijkheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

5.2.

De aangevochten beslissing stelt het volgende :

„ ... risico op onderduiken

niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum / verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.”

Inderdaad.

Er werd beslist tot de vasthouding en de terugleiding.

Bij arrest dd. 31/05/2018 werd het verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen- zie arrest RvV dd. 31/05/2018 met nr. 204 796 in de zaak met RvV 220 536/ IV.

Diengevolge rest verzoekster enkel nog de kans om de bestreden beslissingen bij annulatieberoep te doen vernietigen.

Het inreisverbod stelt:

“De beslissing tot verwijdering van 25/05/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

Omwille van deze redenen wordt het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod samen genomen en in één en dezelfde onderhavig verzoekschrift behandeld.

Deze vormen althans de bestreden beslissingen.

De beslissing is absoluut niet gebaseerd op ALLE feitelijkeheden en procedure-elementen.

5.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan in het kader van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Het is geen zorgvuldig bestuur om een dermate verregaande nadelige beslissing te nemen en hier geen gronding onderzoek te verrichten naar een toetsing van de artikelen 3 en 8 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met alle feitelijkheden en procedure-elementen, waarvan zij nochtans op de hoogte dienden te zijn!

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met de feitelijke situatie van verzoekster.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat over tot de vasthouding en het terugleiden en motiveert in de bestreden beslissing niet op een afdoende manier waarom onmiddellijk wordt overgegaan tot een terugleiding.

Dit is volledig in strijd met wat men van een billijke overheid mag verwachten. Door deze houding laat de Dienst Vreemdelingenzaken compleet na om de juiste feitelijke en juridische ontwikkelingen in overweging te nemen.

De verzoekster heeft ook een duurzame relatie met een onderdaan van Tanzania met een permanent verblijfsrecht in België (B- kaart).

Zij hebben reeds twee jaar een relatie en wonen al één jaar feitelijk samen.

- *De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat het feit dat betrokkene samenwoont met iemand die een verblijfsrecht heeft bekomen op zich geen recht opent op een recht op verblijf voor betrokkene.*
- *Echter waren verzoekster en haar partner bezig met het opstarten van de geijkte procedure!*

5.2.2.

Verzoekster en haar partner hebben na het ontvangen van de bijlage 13septies dd. 05/04/2018 stappen ondernomen bij de ambtenaar van de burgerlijke stand teneinde hun relatie te officialiseren.

- *Zo zijn zij beiden naar het gemeentehuis geweest om een procedure wettelijke samenwoning op te starten.*
- *Echter diende de buitenlandse documenten nog gelegaliseerd te worden.*
- *Zij zijn dan met hun buitenlandse documenten naar de ambassade van Tanzania geweest om deze te laten legaliseren.*
- *Daar werd hen vermeld dat de documenten naar Tanzania dienden terug gestuurd te worden om aldaar gelegaliseerd te worden.*

Verzoekster en haar partner hebben dit dan ook zo gedaan.

Zij hebben hier enige tijd op moeten wachten.

Zodra zij deze documenten terug in hun bezit kregen, hebben zij een afspraak gemaakt om de wettelijke samenwoning op te starten.

Hiervoor hebben zij echter nooit de tijd gekregen, want verzoekster werd toen opgepakt en overgebracht naar het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel.

5.2.3.

Verzoekster kan van de hierboven vermeldde stappen ook bewijzen neerleggen.

Vooreerst legt zij officiële documenten neer waaruit blijkt dat de overheid van Tanzania geen enkel juridisch bezwaar heeft tegen een huwelijk of enige andere vorm van wettelijk partnerschap:

"The certificate of no impediment is the only document issued by Tanzania's Registrar General of Marriage to certify that there is no objection for the holder of the certificate to get married or lawful partnership. Under law of marriage Act 1971, section 35, the Embassy further certifies that, Ms. L. J. M. is single and for that reason there is no legal obstruction for her to marry anyone of her choice."

(zie bijlage, stuk 3)

Verder blijkt ook dat verzoekster contact heeft opgenomen met de autoriteiten om de nodige documenten te verkrijgen om stappen te zetten om te kunnen huwen, en dit al in september 2017 (zie bijlage, stuk 4)!

Zij heeft ook haar geboorteakte opgevraagd (zie bijlage, stuk 5).

Verzoekster heeft dus wel degelijk stappen ondernomen om haar relatie met haar partner te officialiseren!

5.2.4.

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."

De miskennis van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht;
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu verzoekster niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing en inreisverbod.

Indien de verzoekster wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoekster had kunnen duiden dat zij en haar partner de nodige stappen aan het ondernemen waren om hun relatie een officieel karakter te geven.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert in haar bestreden beslissing het volgende:

"Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie van PZ Deinze- Zulte op 24/05/2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen".

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt evenwel om welke verklaringen dit gaat!

Uit de beslissing valt niet af te leiden of de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met de al gezette stappen van verzoekster en haar partner, conform de uiteenzetting hierboven.

Indien zij dit wel had gedaan, had dit tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Gezien verzoekster niet weet om welke verklaringen dit gaat, kan zij ook niet weten of hier wel degelijk rekening mee werd gehouden.

Hierdoor is er niet enkel een miskennis van het hoorrecht, doch ook een schending van de rechten van verdediging!

Verzoekster en haar partner hebben wel degelijk een relatie die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM!

Zo wonen zij sinds een jaar samen te [...].

De Dienst Vreemdelingenzaken was hier ook van op de hoogte, gezien dit ook al het voorwerp uitmaakte van de door verzoekster ingediende aanvraag conform 9bis van de wet van 15/12/1980.

Verzoekster is nog steeds in een duurzame relatie met haar partner A.

De verzoekster heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven.

Dit gezinsleven wordt krachtens artikel 8 van het EVRM als volgt omschreven:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Dienst Vreemdelingenzaken wringt zich in alle bochten om een beslissing tot beëindiging van verblijfsrecht te motiveren maar dient uiteindelijk toch te erkennen dat in casu wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Dienst Vreemdelingenzaken had wel degelijk op de hoogte moeten zijn van bepaalde elementen eigen aan het dossier, waaronder de aanwezigheid van verzoeksters partner.

Ten slotte dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé- leven en/of familielevens wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermingswaardig privé- en/of familielevens in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familielevens noch het begrip privélevens. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privéleven" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Het al of niet bestaan van een "familieleven" is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden⁴. Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

Er kan in casu geen sprake zijn van enige twijfel over de familiebanden die verzoekster heeft met haar partner.

Zo was er al sprake van diezelfde partner in haar aanvraag 9bis conform de wet van 15/12/1980.

Uit de bestreden beslissing volgt duidelijk dat tegenpartij op de hoogte was van de partner van verzoekster, doch laat compleet na om hier een deugdelijk onderzoek naar te voeren!

Louter motiveren dat het samenwonen met een derdelander die een verblijfsrecht heeft geen recht op verblijf opent, zonder rekening te houden met de al genomen stappen door verzoekster en haar partner, is een flagrante schending van artikel 8 EVRM.

-5.2.6.

Uit de wettelijke bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft: de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding is een mogelijkheid, doch geen verplichting.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een ruimere motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient niet alleen aan te tonen dat de situatie van de verzoekende partij conform een wettelijke bepaling is, doch de Dienst Vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren waarom effectief, in het voorliggende geval, plots toepassing dient gemaakt te worden van de betreffende wettelijke bepaling zonder de rechtsmiddelen van de verzoekster af te wachten.

-5.2.7.

Niet enkel houdt de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening met alle feitelijkheden en procedure-elementen in dit dossier, ook is de beslissing op een onzorgvuldige manier genomen.

Zo leest de bestreden beslissing als volgt:

"Betrokkene verklaart bij haar arrestatie op 24/05/2018 dat zij een partner heeft in België. Zij woont samen met F. A. (°06/07/1980 - OV ...) die beschikt over een geldige B- kaart. Zij zouden sinds 2 jaar een relatie hebben en al een jaar feitelijk samenwonen. Echter, het feit dat betrokkene samenwoont met een derdelander die een verblijfsrecht heeft bekomen opent op zich geen recht op verblijf. Betrokkene dient de geijkte procedure te volgen, namelijk vanuit het land van herkomst bij de Belgische vertegenwoordiging een machtiging aan te vragen om op legale wijze naar België te komen. Bovendien staat het de heer F. vrij om betrokkene achterna te reizen naar het land van herkomst om daar de relatie verder te zetten. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd, zij kan hiervan de opheffing vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om haar partner in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via moderne communicatiemiddelen. Betrokkene zou als sinds 2011 in België verblijven, ze leerde Frans, volgde een opleiding en ontwikkelde een netwerk van sociale contacten. Toch, langdurig verblijf opent geen recht op verblijf. Mogelijk is er sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch bracht betrokkene haar verblijf in de illegaliteit door. De overheid mengt zich bijgevolg niet in het familiale en privéleven van betrokkene wanneer zij een beslissing tot verwijdering neemt ten aanzien van betrokkene. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit weegt op tegen het belang van betrokkene om haar familiale leven en privéleven op Belgische bodem verder te zetten. Zij bracht het grootste deel van haar leven door in Tanzania, ze spreekt nog de landstaal en heeft er mogelijk nog familie/vrienden of familie wonen. Het ontwikkelen van een nieuw privéleven op Tanzaniaanse bodem zal waarschijnlijk niet zo moeilijk zijn. In deze zin is er geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM vast te stellen."

Echter leest het inreisverbod- bijlage 13sexies- het volgende ;

"(...)

Hoewel er geen gunstig gevolg werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen blijven, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig haar die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod minder dan DRIE jaar."

(zie bijlage, stuk 2)

In het inreisverbod staat ook te lezen:

(...)

De beslissing tot verwijdering van 25/05/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod”.

Hieruit leidt verzoekster af dat de bijlage 13septies en de bijlage 13sexies als één geheel dienen beschouwd te worden.

Echter is er dan sprake van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Men kan niet tegelijkertijd een beslissing tot inreisverbod nemen van 2 jaar en een inreisverbod van 3 jaar!!!

Men kan niet tegelijkertijd stellen dat er geen specifieke omstandigheden zijn die leiden tot een inreisverbod van minder dan 3 jaren en tegelijkertijd motiveren dat verzoekster ondanks haar relatie een inreisverbod krijgt van 2 jaren !!!

De bijlage 13septies maakt uitgebreid melding van de relatie tussen verzoekster en haar partner, die onbeperkt verblijf heeft in België.

De relatie van verzoekster is dan ook gekend voor de Dienst Vreemdelingenzaken en maakt dan ook wel degelijk een specifieke omstandigheid uit in hoorde van verzoekster!

Gezien het inreisverbod stelt dat de beslissing tot verwijdering dd. 25/05/2018 gepaard gaat met dit inreisverbod, is dit een manifeste en tegenstrijdige motivering!

De relatie van verzoekster maakt dus wel degelijk een specifieke omstandigheid uit waarmee rekening gehouden dient te worden bij het opleggen van een inreisverbod.

Opmerkelijker is het ook om in het bestreden inreisverbod te lezen dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig haar die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan DRIE jaar.

Echter staat er verder in het inreisverbod het volgende te lezen:

"(...)

Bij haar aanhouding op 24/05/2018 wordt betrokkene door de politie van PZ Deinze-Zulte gehoord. Zij verklaart dat zij een vriend heeft. Betrokkene woont samen met haar partner F. A. (°06/07/1980 - OV ...) die beschikt over een geldige B- kaart. Zij zouden sinds 2 jaar een relatie hebben en al een jaar feitelijk samenwonen. Echter, het feit dat betrokkene samenwoont met een derdelander die een verblijfsrecht heeft bekomen opent op zich geen recht op verblijf. Betrokkene dient de geijkte procedure te volgen, namelijk vanuit het land van herkomst bij de Belgische vertegenwoordiging een machtiging aan te vragen om op legale wijze naar België te komen. Bovendien staat het de heer F. vrij om betrokkene achterna te reizen naar het land van herkomst om daar de relatie verder te zetten. Betrokkene kan de opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om haar partner in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via moderne communicatiemiddelen. Betrokkene zou als sinds 2011 in België verblijven, ze leerde Frans, volgde een opleiding en ontwikkelde een netwerk van sociale contacten. Toch, langdurig verblijf opent geen recht op verblijf. Mogelijk is er sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch bracht betrokkene haar verblijf in de illegaliteit door. De overheid mengt zich bijgevolg niet in het familiale en privéleven van betrokkene wanneer zij een beslissing tot verwijdering neemt ten aanzien van betrokkene. Dit geldt ook voor deze beslissing om een inreisverbod op te leggen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit weegt bovendien op tegen het belang van betrokkene om haar familiale leven en privéleven op Belgische bodem verder te zetten. Zij bracht het grootste deel van haar leven door in Tanzania, ze spreekt nog de landstaal en heeft er mogelijk nog familie/vrienden of familie wonen. Het ontwikkelen van een nieuw privéleven op Tanzaniaanse bodem zal waarschijnlijk niet zo moeilijk zijn. In deze zin is er evenmin een inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

In overstaande paragrafen toonden wij evenzeer aan dat er geen inbreuk is op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zowel de medische aspecten als het familiale/gezinsleven van betrokkene namen wij immers onder de loep. Met het hoger belang van het kind dienen wij geen rekening te houden aangezien er geen sprake is van minderjarige kinderen in het dossier“

Het is compleet tegenstrijdig om in één paragraaf te motiveren dat er geen sprake is van specifieke omstandigheden, om dan in de volgende paragraaf in te gaan op de relatie van verzoekster en haar partner, wat onherroepelijk een specifieke omstandigheid uitmaakt.

Niet enkel is er dus sprake van een tegenstrijdigheid tussen de bijlage 13septies en de bijlage 13sexies. er is ook sprake van een manifeste tegenstrijdigheid in de bijlage 13sexies zélf!

Verzoekster kan hieruit dan ook enkel maar afleiden dat er sprake is van onzorgvuldig bestuur van de tegenpartij.

Conform het zorgvuldigheidsbeginsel is zij geacht al haar administratieve beslissingen om reden en zorg te omkleeden.

Dat dit in casu niet gebeurd is!

Er mag van een administratieve overheid verwacht worden dat zij al haar beslissingen met reden omkleedt en hiervoor de nodige zorgvuldigheid aan de dag legt.

Verzoekster kan niet het voorwerp uitmaken van een inreisverbod van 2 jaar en een inreisverbod van 3 jaar

De verzoekende partij beroept zich bijgevolg op het artikel 13 EVRM dat bepaalt:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. "

De handelingen van de Dienst Vreemdelingenzaken duiden op machtsmisbruik en rechtsmisbruik.

5.4.

Verzoekster en haar partner hebben wel degelijk een relatie die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM!

Uit de wettelijke bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft: de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding is een mogelijkheid, doch geen verplichting.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een ruimere motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient niet alleen aan te tonen dat de situatie van de verzoekende partij conform een wettelijke bepaling is, doch de Dienst Vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren waarom effectief, in het voorliggende geval, plots toepassing dient gemaakt te worden van de betreffende wettelijke bepaling zonder de rechtsmiddelen van de verzoeker af te wachten.

5.5.

Verzoekers rechten zijn aldus niet gewaarborgd geweest!

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat er een daadwerkelijk grondig en zorgvuldig onderzoek werd gedaan naar de feitelijke situatie van verzoekster, alle elementen in rekening nemende.

Bovendien is de motivering van de bestreden beslissingen behept met tegenstrijdigheden.

De beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd.

Een annulatie dringt zich op.

5.6.

De bestreden beslissing is niet billijk en redelijk te noemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt op onredelijke wijze gebruik van zijn beleidsvrijheid.

Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die voorwaarden oplegt aan de verzoekster en toeziet op de naleving van de letter en de geest van die voorwaarden.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). "Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

"Het evenredigheidsbeginsel dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test: is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken? is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed

door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang

Verzoekers belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken betreft in de bestreden beslissing niet alle elementen.

Het is evident dat de beslissing niet redelijk en billijk is en in wanverhouding tot het belang van de verzoekster.

5.7.

Gelet op de voorgaande uiteenzetting kan geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik en ondeugdelijk bestuur uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Immers, blijkt duidelijk dat de verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven heeft.

De bestreden beslissingen dienen derhalve vernietigd te worden.

Zoals reeds aangehaald heeft DVZ nagelaten in de bestreden beslissingen om rekening te houden met alle feitelijkheden en procedure-elementen.

De vernietiging van de bestreden beslissingen worden gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen."

3.2.1. Vooreerst moet erop worden gewezen dat verzoekster weliswaar de schending opwerpt van artikel 3 van het EVRM, en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, maar dat zij hierover geen verdere toelichting geeft, zodat deze middelonderdelen niet ontvankelijk zijn.

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de supra vermelde 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een belangrijk element in deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen wel degelijk de vereiste belangenafweging heeft gemaakt en een verantwoording heeft gegeven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Zo blijkt dat verzoeksters gezinsleven met de heer A.F., die in België beschikt over een B-kaart, niet wordt betwist.

Echter is de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing van oordeel dat het feit dat verzoekster met de betrokkene samenwoont op zich geen recht op verblijf opent, dat verzoekster de geijkte procedure moet volgen, dat haar partner haar achterna kan reizen om in het land van herkomst de relatie verder te zetten, dat eventueel zij de opheffing van het haar opgelegde inreisverbod kan vragen om haar partner hier te komen bezoeken en dat zij gedurende de periode van scheiding contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen.

De Raad oefent ter zake slechts een wettigheidscontrole uit. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokkenen, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Verzoekster weerlegt geen van de in de belangenafweging opgenomen argumenten, doch benadrukt enkel dat geen rekening werd gehouden met alle feitelijkheden. Zij stelt dienaangaande dat zij niet werd gehoord en dat, mocht dat wel het geval zijn geweest, dat zij er dan op had kunnen wijzen dat zij bezig waren met het opstarten van een procedure tot wettelijke samenwoning om hun relatie te officialiseren.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster daags voordat de bestreden beslissing werd genomen, werd gehoord en dat zij in het kader daarvan had verklaard dat zij een stabiele relatie had zonder meer. Verder valt niet in te zien op welke wijze het

gegeven dat het koppel een wettelijke samenwoning voorbereidt de verwerende partij mogelijk tot een ander oordeel had kunnen brengen: de vaststelling blijft dat het gezinsleven op zich niet wordt betwist, en verder moet erop worden gewezen dat, in de mate dat verzoekster erop zou alluderen dat het sluiten van een wettelijke samenwoningsovereenkomst tot doel zou hebben om op grond daarvan eventueel een verblijfsaanvraag in te dienen, het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Verzoekster toont niet aan dat de belangenafweging zoals die wordt veruiterlijkt in de eerste bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met alle relevante elementen of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aannemelijk gemaakt. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat de aangevoerde schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging niet tot de gevraagde vernietiging kan leiden, en evenmin is aangetoond dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Waar verzoekster erop wijst dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat zij onderworpen is aan een inreisverbod van twee jaar terwijl uit het inreisverbod zelf blijkt dat een termijn van drie jaar wordt opgelegd, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat dit een materiële vergissing is. Het blijkt niet, en verzoekster toont ook op geen enkele wijze aan, dat deze onzorgvuldigheid van enige invloed is geweest bij de totstandkoming van deze beslissing. Waar verzoekster van oordeel is dat de bijlage 13*septies* en 13*sexies* als één geheel moeten worden beschouwd, zodat er wel degelijk sprake is van een tegenstrijdige motivering, kan zij niet worden bijgetreden: hoewel naar luid van artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet het inreisverbod kan samengaan met het bevel om het grondgebied te verlaten, gaat het wel degelijk om twee afzonderlijke beslissingen (RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze vergissing een invloed zou kunnen hebben op de wettigheid van het inreisverbod zelf, waarin consequent de termijn van drie jaar wordt vermeld.

Ook nog wat het inreisverbod betreft, betoogt verzoekster dat haar relatie gekend is nu er in de bijlage 13*septies* uitgebreid melding van wordt gemaakt, en deze relatie een specifieke omstandigheid is waarmee rekening moet worden gehouden. Evenwel, zo stelt zij, valt in het inreisverbod te lezen dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar, wat compleet tegenstrijdig is.

Overeenkomstig artikel 74/11, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Nadat werd vastgesteld dat verzoekster reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten had gekregen doch daaraan geen gevolg had gegeven en nadat werd gewezen op haar hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te verblijven wordt in het inreisverbod herhaald dat het haar partner vrijstaat om haar achterna te reizen naar het land van herkomst om daar de relatie verder te zetten, dat de opheffing kan worden gevraagd met het oog op een bezoek aan de partner en dat zij gedurende de periode van scheiding contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen. Verzoekster toont niet aan dat geen rekening werd gehouden met de aanwezigheid van haar partner in België en dus met haar specifieke omstandigheden, en, zoals dat reeds eerder werd vastgesteld, betwist zij geen van deze argumenten. Zij toont dan ook niet aan dat het onzorgvuldig is of kennelijk onredelijk om er in die omstandigheden vanuit te gaan dat de aanwezigheid van verzoeksters partner, hoewel het een specifieke omstandigheid is, het geen specifieke omstandigheid is die kan leiden tot een termijn van minder dan drie jaar. Van enige tegenstrijdigheid of ander gebrek in de motivering is dan ook geen sprake.

Waar verzoekster nog betoogt dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar niet billijk is, kan de Raad niet vaststellen dat de duur en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar zou zijn dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

Verzoekster beroept zich ten slotte nog op artikel 13 van het EVRM, stellende dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding een mogelijkheid is, doch geen verplichting, en

dat moest worden gemotiveerd waarom de bestreden beslissing werd genomen zonder haar rechtsmiddelen af te wachten. Verzoeksters raadsman stelt ter zitting dat zij werd vrijgelaten en met haar partner samenwoont. Aangezien uit niets blijkt dat verzoekster gedwongen zou zijn verwijderd alvorens de Raad zich heeft uitgesproken over het onderhavige beroep, en bij gebrek aan verdere toelichting, kan een schending van artikel 13 van het EVRM niet worden aangenomen.

3.2.3. Het middel heeft geen andere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld zodat het, gelet op het voorgaande, in zijn geheel moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS